

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Bdžocha a sudcov JUDr. Martina Piovartsyho a JUDr. Viliama Dohňanského na neverejnom zasadnutí 8. apríla 2014 v Bratislave v trestnej veci proti obvinenému **V. H. a spol. pre trestný čin lúpeže spolupáchatel'stvom** podľa § 9 ods. 2, § 234 ods. 1 zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“), **o dovolaní obvineného Š. G.**, podanom prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. J. L., proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 2. apríla 2009, sp. zn. 2 To 10/2008, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného **Š. G. sa o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo 7. decembra 2007, sp. zn. 2 T 344/2000, boli **obvinení V. H. a Š. G.** uznaní za vinných z trestného činu lúpeže spolupáchatel'stvom podľa § 9 ods. 2, § 234 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

obv. V. H., hoci bol rozsudkom Okresného súdu Prešov zo 6. februára 1973, sp. zn. 6 T 673/72, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo 14. marca 1973, sp. zn. 7 To 147/73, odsúdený pre trestný čin lúpeže spolupáchatel'stvom podľa § 9 ods. 2, § 234 ods. 1 Trestného zákona k trestu odňatia slobody v trvaní 2 a pol roka so zaradením na výkon trestu do NVÚ pre mladistvých, ktorý vykonal,

ďalej rozsudkom Okresného súdu Prešov z 28. decembra 1976, sp. zn. 1 T 167/76, odsúdený pre trestný čin lúpeže spolupáchatel'stvom podľa § 9 ods. 2, § 234 ods. 1 Trestného zákona a iné k trestu odňatia slobody v trvaní 5 rokov so zaradením na výkon trestu do druhej nápravno-výchovnej skupiny, ktorý vykonal,

d'alej rozsudkom Okresného súdu Praha 1 z 21. júna 1994, sp. zn. 2 T 114/93, v spojení s uznesením Mestského súdu v Prahe zo 7. septembra 1994, sp. zn. 8 To 282/94, odsúdený pre trestný čin lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 234 ods. 1 Trestného zákona a iné k trestu odňatia slobody v trvaní 4 roky so zaradením na výkon trestu do väznice s ostrahou, ktorý vykonal,

opätovne spoločne so Š. G. dňa 9. júna 2000 asi o 04.00 hod. na parkovisku pred Obchodným domom B., na križovatke ulíc M. a K. v T., prišli k osobnému vozidlu zn. Škoda Felícia, ŠPZ P., pri ktorom stál jeho majiteľ I. P. a v ruke, vtom čase držal peňaženku, na čo obv. H. a obv. G. reagovali tak, že ho obaja fyzicky napadli, pričom však I. P. z odkladacej skrinky svojho vozidla vytiahol plynovú pištoľ a 6- krát z tejto pištole vystrelil, pričom však obaja obvinení vo fyzickom útoku pokračovali tak, že ho zvalili na zem, kde do neho kopali, následne mu odcudzili peňaženku s finančnou hotovosťou vo výške 2 000 Sk, mobilný telefón n. Siemens S 25, ktorý mal prichytený na opasku nohavíc v hodnote 5 200 Sk, d'alej mu odcudzili pánske hodinky zn. Casio v hodnote 1 200 Sk a platobnú kartu banky Istrobanka, čím I. P. spôsobili škodu vo výške 8 500 Sk.

Za to bol obvinenému Š. G. podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona a podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov nepodmienečne.

Podľa § 39a ods. 2 písm. b/ Trestného zákona ho súd zaradil na výkon trestu odňatia slobody do II. (druhej) nápravno-výchovnej skupiny.

Vo vzťahu k obvinenému Š. G. súd podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona zrušil výroky o trestoch z trestného rozkazu Okresného súdu Trenčín z 12. júna 2000, sp. zn. 2 T 203/2000, rozsudku Okresného súdu Trenčín z 9. marca 2001, sp. zn. 3 T 379/1999, trestného rozkazu Okresného súdu Trenčín z 29. júna 2001, sp. zn. 1 T 436/2000, trestného rozkazu Okresného súdu Trenčín z 30. mája 2003, sp. zn. 3 T 257/2002, a trestného rozkazu Okresného súdu Trenčín z 19. septembra 2003, sp. zn. 2 T 48/2003, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Na podklade odvolania obvineného Š. G. proti prvostupňovému rozsudku Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 2. apríla 2009, sp. zn. 2 To 10/2008, podľa § 258 ods. 1 písm. d/, ods. 2 zák. č. 141/1961 Zb.- o trestnom konaní súdnom (účinný do 31. decembra 2005- ďalej len „Trestný poriadok“) zrušil napadnutý rozsudok u obvineného Š. G. v celom výroku o treste a sám rozhodol podľa § 259 ods. 3 Trestného poriadku tak, že obvinenému Š. G., podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona (zák. č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 183/1999 Z. z.) s použitím § 35 ods. 2 Trestného zákona uložil súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov, podľa § 39a ods. 2 písm. b/ Trestného zákona ho zaradil na výkon trestu odňatia slobody do II. (druhej) nápravno-výchovnej skupiny a podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona zrušil výroky o trestoch z rozsudku Okresného súdu Trenčín z 30. mája 2003, sp. zn. 3 T 257/2002, rozsudku Okresného súdu Trenčín z 19. septembra 2003, sp. zn. 2 T 48/2003, rozsudku Okresného súdu Ústí nad Orlicí Českej republiky z 22. mája 2007, sp. zn. T 76/2007, trestného rozkazu Okresného súdu Trenčín z 29. januára 2008, sp. zn. 4 T 6/2008, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti vyššie uvedenému rozsudku krajského súdu podal obvinený Š. G. vlastným písomným podaním z 1. apríla 2012 (doručenom súdu prvého stupňa 10. apríla 2012), s doplnením prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. J. L., dovolanie.

Domáhal sa ním zrušenia rozsudku Krajského súdu v Trenčíne s tým, aby do volací súd podľa § 386 ods. 1, ods. 2 Tr. por. vyslovil rozsudkom porušenie zákona v ustanoveniach, o ktoré sa podané dovolanie opiera, zrušil aj jemu predchádzajúci rozsudok okresného súdu vo vzťahu k obvinenému Š. G. a prikázal tomuto súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

V dovolaní poukázal na naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. d/, písm. g/ a písm. i/ Tr. por.

Naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. d/ Tr. por. videl vtom, že verejné zasadnutie odvolacieho súdu sa uskutočnilo v jeho neprítomnosti, hoci svoju neúčast' ospravedlnil z dôvodu hospitalizácie, pričom chcel odvolaciemu súdu oznámiť ďalšie

skutočnosti dôležité pre posúdenie celej veci a jeho trestnoprávnej zodpovednosti za posudzovaný skutok.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. uviedol, že jeho výsluch, ako aj výsluch svedka - poškodeného Ing. I. P. pred vyšetrovateľom boli vykonané krátko po prekonaní ťažkého stupňa opilosti, čo bolo objektívne v neskoršom štádiu trestného konania zistené a preukázané, pričom poukázal aj na to, že zápisnice z týchto výsluchov neboli vyhotovené v súlade s tým, čo uviedli. Navyše bol aj pod psychickým nátlakom zo strany vyšetrovateľa spočívajúcim v hrozbe podania návrhu na jeho vzatie do väzby v prípade nepriznania sa ku skutku.

Súhrn týchto skutočností, ktoré z dokazovania vykonaného v ďalšom trestnom konaní vyplynuli, výraznou mierou spochybňuje zákonnosť takto vykonaných dôkazov a je zrejmé, že ide o rozhodujúce dôkazy, ktoré odôvodňovali jeho postavenie pred súd. Vzhľadom na to, že súd prvého stupňa najskôr vyhodnotil skutkový stav tak, že bol oslobodený spod obžaloby a následne bez zásadnej zmeny dôkazného stavu ho uznal za vinného, existujú pochybnosti o správnosti a zákonnosti postupu súdu a jeho rozhodnutia.

Na záver konštatoval, že v dôsledku nezákonnosti dôkazov, na ktorých je založené právoplatné odsudzujúce rozhodnutie, došlo aj k nesprávnemu právnemu posúdeniu skutku ako trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona, pretože konanie, ktorého sa dopustil, mohlo vykazovať len znaky skutkovej podstaty trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona (formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 s ďalším odsúdeným V. H.), prípadne aj trestného činu výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Trestného zákona, pretože použitie násillia alebo hrozby násillia je pri trestnom čine lúpeže prostriedkom k zmocneniu sa cudzej veci. V dôsledku toho mu bol uložený podstatne prísnejší trest, než aký by mu hrozil pri správnej právnej kvalifikácii.

Prvostupňový súd v súlade s § 376 Tr. por. doručil dovolanie obvineného na vyjadrenie Okresnej prokuratúry Trenčín.

Najvyšší súd uznesením, sp. zn. 4 Tdo 51/2012, z 25. septembra 2012 podľa § 382 písm. a/ Tr. por. odmietol dovolanie obvineného, pretože bolo podané po uplynutí zákonnej

trojročnej lehoty uvedenej v § 370 ods. 2 Tr. por. (v znení účinnom do 31. augusta 2011).

Na podklade ústavnej sťažnosti Ústavný súd Slovenskej republiky Nálezom z 5. februára 2014 I. ÚS 217/2013-33 **v y s l o v i l**, že

1. Základné právo Š. G. na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení so základným právom na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 3 písm. b/ a písm. c/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tdo 51/2012, a jeho uznesením z 25. septembra 2012 **p o r u š e n é b o l o .**
2. Zrušil Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Tdo 51/2012, z 25. septembra 2012 a vec vrátil na ďalšie konanie, keď dospel k záveru, že dovolanie podal obvinený v zákonom stanovenej lehote.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rešpektujúc tento „Nález“ týkajúci sa § 370 ods. 2 Tr. por., zistil, že dovolanie proti napadnutému rozhodnutiu je prípustné, bolo podané oprávnenou osobou, spĺňa podmienky uvedené v § 373 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti vyplývajúce z § 374 Tr. por.

Prokurátorka okresnej prokuratúry najskôr poukázala na to, že obvinený Š. G. si síce podal dovolanie v 3- ročnej lehote, no samostatne, nie prostredníctvom obhajcu. Dovolanie podané prostredníctvom obhajcu bolo doručené Okresnému súdu Trenčín až 11. júna 2012, teda po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, preto by malo byť v zmysle § 382 písm. a/ Tr. por. odmietnuté ako podané oneskorene.

Ďalej uviedla, že obvinený Š. G. sa nezúčastnil verejného zasadnutia, hoci predvolanie prevzal 23. marca 2009 a mal zachovanú lehotu na prípravu. Krajský súd v Trenčíne vykonal verejné zasadnutie bez jeho prítomnosti, avšak za účasti jeho obhajkyne, pretože na to boli splnené všetky zákonné podmienky.

Konštatovala, že okresný súd vykonal všetky potrebné dôkazy v záujme náležitého zistenia skutkového stavu, objasnenia všetkých skutočností významných pre rozhodnutie a správne zistil okolnosti, za ktorých bol skutok spáchaný, pričom poukázal na dôkazy, ktoré na seba nadväzovali, navzájom sa podporovali a doplňovali, a ani krajský súd vykonané dokazovanie nijako nespochybnil.

Na záver uviedla, že neobstojí ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., pretože konanie obvineného naplnilo všetky zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 234 ods. 1 Trestného zákona, pretože obaja obvinení za použitia hrozby fyzického násillia a fyzického násillia voči poškodenému Ing. I. P. za účelom prekonania odporu poškodeného, sa zmocnili peňazí a vecí patriacich poškodenému.

Navrhla, aby dovolací súd podľa § 392 ods. 1 Tr. por. zamietol dovolanie obvineného podané prostredníctvom ustanoveného obhajcu, pretože dôvody dovolania nie sú preukázané.

Po tomto postupe predložil okresný súd dovolanie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.

Dovolací súd po preskúmaní spisového materiálu však dospel k záveru, že dovolateľom namietané dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. d/, písm. g/ a písm. i/ Tr. por. v posudzovanom prípade splnené neboli.

Podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak

zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu (písm. c/),

hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky (písm. d/),

rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom (písm. g/).

rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo

na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť (písm. i/).

Podľa § 371 ods. 3 Tr. por. dôvody podľa **odseku 1 písm. a/ až písm. g/** nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Podľa § 374 ods. 1 Tr. por. dovolanie už pri jeho podaní musí byť odôvodnené tak, aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozhodnutie napáda a aké chyby sa vytýkajú rozhodnutiu alebo konaniu, ktoré rozhodnutiu predchádzalo.

Z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že **obsah konkrétne uplatnených dovolacích námietok musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacích dôvodov podľa § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, hoci v skutočnosti obsahuje argumenty mimo takto uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.**

Porušenie práva na obhajobu je závažnou, resp. podstatnou chybou konania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. je však koncipovaný oveľa užšie, pretože ním nie je akékoľvek (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva „zásadným spôsobom“, pričom ide najmä o porušenie ustanovení o povinnej obhajobe (§ 37 Tr. por.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že právo na obhajobu v sebe zahŕňa právo na osobnú obhajobu, právo nechať sa obhajovať obhajcom, ktorým môže byť len advokát, právo na povinnú obhajobu, ako aj povinnosť orgánov činných v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňovať okolnosti svedčiace proti obvinenému a okolnosti svedčiace v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávať dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Zároveň predstavuje **vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého**

obhajovacieho práva.

Z predloženého procesného spisu vyplýva, že obvinený v podanom dovolaní neuviedol ani jednu relevantnú skutočnosť, ktorá by preukazovala, že v posudzovanom prípade bolo **zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu.**

Dovolací súd uvádza, že uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por. je daný vtedy, ak neboli rešpektované ustanovenia zákona o konaní hlavného pojednávania, alebo verejného zasadnutia v neprítomnosti obvineného bez splnenia zákonných podmienok, čím dochádza k závažnému porušeniu práva obvineného zúčastniť sa na konaní pred súdom.

Dovolací súd zistil, že Okresný súd Trenčín predložil spis odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní obvineného Š. G. 6. februára 2008.

Predseda senátu odvolacieho súdu určil termín verejného zasadnutia, na ktorom sa malo rozhodovať o odvolaní obvineného na 2. apríla 2009.

Obvinený Š. G. predvolanie na verejné zasadnutie osobne prevzal 23. marca 2009 (č. 1. 495), a hoci ho sám podaním odvolania inicioval, nedostavil sa naň, pretože požiadal o jeho odročenie.

V návrhu na odročenie verejného zasadnutia, ktorý bol krajskému súdu doručený 31. marca 2009 uviedol, že 30. marca 2009 došlo k zhoršeniu jeho zdravotného stavu, v dôsledku čoho musel 31. marca 2009 vyhľadať lekára vo Fakultnej nemocnici v Trenčíne a následne bol hospitalizovaný (č. 1. 508-512).

Z úradného záznamu z 31. marca 2009 (č. 1. 513) vyplýva, že obvinený Š. G. bol hospitalizovaný na oddelení úrazovej chirurgie Trenčín už od 30. marca 2009 s diagnózou - otras mozgu a 1. apríla 2009 bolo možné predpokladať jeho prepustenie z nemocnice po neurologickom vyšetrení a vizite.

Primár oddelenia úrazovej chirurgie MUDr. P. 1. apríla 2009 (č. 1. 514) uviedol,

že obvinený Š. G. bol na pozorovaní od 30. marca 2009 s podozrením na otras mozgu, nakoľko mal spadnúť z bicykla. Vzhľadom na to, že všetky vykonané vyšetrenia boli bez nálezu, obvinený bol v tento deň prepustený, pretože po zdravotnej stránke bol v poriadku a nič mu nebránilo v účasti na akomkoľvek výsluchu, prípadne pojednávaní.

Predseda odvolacieho senátu na verejnom zasadnutí konštatoval, že obvinený bol na verejné zasadnutie riadne predvolaný, bola zachovaná zákonom stanovená lehota na prípravu a rozhodol, či prítomnosť obvineného na verejnom zasadnutí je nevyhnutná, alebo nie. Následne v súlade so zákonom, po porade senátu, vyhlásil uznesenie, že verejné zasadnutie sa vykoná v neprítomnosti obvineného Š. G. a poškodeného Ing. I. P., pretože na to boli splnené zákonné podmienky.

Dovolací súd poukazuje tiež na to, že **ani obhajkyňa obvineného JUDr. D. O., ktorá bola na verejnom zasadnutí prítomná, nenamietala postup odvolacieho súdu, že sa verejné zasadnutie vykoná v neprítomnosti obvineného, hoci to vyžaduje ustanovenie § 371 ods. 3 Tr. por.**

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. je potrebné uviesť, že tento možno uplatniť len v prípade, ak dôjde k porušeniu zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazných prostriedkov.

V posudzovanom prípade dovolací súd nezistil porušenie takýchto ustanovení.

K tvrdeniam dovolateľa týkajúcich sa jeho výsluhu a výsluchu poškodeného I. P. v prípravnom konaní z 9. júna 2000, že sa uskutočnili krátko po prekonaní ťažkého stupňa opilsti, dovolací súd uvádza, že hoci tieto neboli vykonané úplne v súlade so zákonom, pretože sa obaja nachádzali v stave doznievajúcej opilsti, zo záverov znaleckého posudku č. 5/2006 (č. 1. 347 - 368) a znaleckého posudku č. 139/2007 (č. 1. 403 - 427) vyplýva, že boli schopní svoje predchádzajúcou opilstou znepresnené spomienky interpretovať tak, ako si ich zapamätali, alebo ich účelovo skresľovať, pričom základné fakty boli schopní popísať viac - menej v súlade so skutočnosťou.

Navyše výsluch obvineného Š. G. bol vykonaný za prítomnosti obhajkyne

JUDr. M. P., ktorá spôsob vedenia výsluchu nijako nenamietala, čo konštatovala aj na hlavnom pojednávaní 16. októbra 2002, a výsluch poškodeného I. P. sa uskutočnil za účasti obhajcov obidvoch obvinených, JUDr. I. N. a JUDr. M. P..

Pokiaľ ide o obsah zápisníc z výsluchov obvineného a poškodeného v prípravnom konaní, dovolací súd nezistil žiadne pochybenie zo strany orgánov činných v trestnom konaní pri ich vyhotovovaní a tvrdenie, že k ich podpísaniu došlo v dôsledku psychického nátlaku vyznieva účelovo, pretože sa ich zúčastnili aj obhajcovia obvinených. V prípade, ak vypočúvaný nesúhlasí s obsahom zápisnice, môže ju odmietnuť podpísať, a tento dôvod odmietnutia sa v nej poznamená. To sa však nestalo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na záver uvádza, že aj keď došlo k čiastočnému pochybeniu zo strany orgánov činných v trestnom konaní v prípravnom konaní pri prvom výsluchu obvineného Š. G., obvinený v konaní pred súdom riadne vypovedal za prítomnosti obhajcu, čím bolo zachované jeho právo na kontradiktórne konanie. **Zistenie skutku súdom na podklade dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní v súlade so zákonom a následné rozhodnutie súdu nemôže naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.**

Z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. vyplýva, že **dovolací súd nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu, teda nepreskúmava ani neúplnosť skutkových zistení ani nesprávne hodnotenie dôkazov a podobne.** Rozsah jeho prieskumnej povinnosti je vždy vymedzený len dovolacím dôvodom, pre ktorý je dovolanie podané. Prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho dôsledne vychádza zo zásady, že trestné konanie je založené na princípe dvojinštančnosti. Dovolanie ani prostredníctvom tohto dovolacieho dôvodu nenahradzuje riadne opravné prostriedky, ani iné mimoriadne opravné prostriedky, ktorých uplatnením možno riešiť niektoré nedostatky v skutkových zisteniach. Skutkový stav je v prípade rozhodovania o dovolaní hodnotený len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené, teda či sú právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Na podklade tohto dovolacieho dôvodu teda nie je možné posudzovať a hodnotiť správnosť a úplnosť skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 5 Tr. por., ani preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia

jednotlivých dôkazov podľa § 2 ods. 6 Tr. por., pretože to sú otázky upravené normami procesného práva a nie hmotným právom. Tento záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd, kde nemožno znovu vytvárať, či zásadne meniť skutkové zistenia. Právna úprava spôsobu rozhodovania najvyššieho súdu predpokladá, že v tomto konaní nebude dokazovanie vykonané vôbec alebo len celkom výnimočne v značne obmedzenom rozsahu a zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní (§ 379 ods. 2 Tr. por.).

Dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. len z toho hľadiska, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu.

Z obsahu podaného dovolania je zrejmé, že obvinený Š. G. v prevažnej miere namietal predovšetkým skutkové okolnosti, pričom dovolací súd zdôrazňuje, že skutkové zistenia a preskúvanie ich správnosti je vecou prvostupňového a odvolacieho súdneho konania, nie konania o dovolaní, pretože dovolací súd ex lége nemá právo skúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku a tento meniť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto pripomína, že v rámci tohto dovolacieho dôvodu je vylúčené uplatňovanie námietok proti skutkovým zisteniam pre ich nesprávnosť alebo neúplnosť, či už v dôsledku nevykonania potrebného dokazovania alebo nesprávneho hodnotenia dôkazov. Vo vzťahu k zistenému skutku možno namietat iba to, že tento mal byť posúdený ako iný trestný čin, resp. že skutok nevykazuje znaky žiadneho trestného činu.

Podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona **kto proti inému použije násilie alebo hrozbu bezprostredného násilia v úmysle zmocniť sa cudzej veci**, potresce sa odňatím slobody na dva roky až desať rokov.

Podľa § 247 ods. 1 Trestného zákona **kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní, a spôsobí tak škodu nie nepatrnú**, potresce sa odňatím slobody až na dva roky alebo peňažným trestom, alebo prepadnutím veci.

Podľa § 202 ods. 1 Trestného zákona **kto sa dopustí verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom hrubej neslušnosti alebo výtržnosti najmä tým, že napadne iného, hanobí historickú alebo kultúrnu pamiatku, hrob alebo iné pietne miesto alebo hrubým spôsobom ruší zhromaždenie alebo obrad občanov, potresce sa odňatím slobody až na dva roky alebo peňažným trestom.**

V zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 234 ods. 1 Trestného zákona trestného činu lúpeže sa dopustí ten, kto **proti inému použije násilie alebo hrozbu bezprostredného násilia v úmysle zmocniť sa cudzej veci.**

Konanie páchatel'a (objektívna stránka) spočíva **v použití násilia** alebo hrozby násilím **ako prostriedku nátlaku na vôľu napadnutého, pričom spravidla ide o prekonanie alebo zamedzenie kladenému alebo očakávanému odporu. Násilie alebo hrozba bezprostredného násilia smerujú k zmocneniu sa cudzej veci, preto mu musia predchádzať.**

Trestný čin je spáchaný násilím, ak páchatel' na jeho spáchanie použije fyzické násilie proti telesnej integrite inej osoby.

Zmocnením sa veci treba rozumieť, že páchatel' si zjedná možnosť s vecou nakladať s vylúčením toho, kto ju mal dosiaľ vo svojej moci. Ide o prevedenie faktickej moci nad ňou z oprávnenej osoby na páchatel'a.

Z hľadiska subjektívnej stránky **úmysel** sa musí vzťahovať tak na násilné konanie, ktorým chce páchatel' prekonať alebo znemožniť odpor obete, pre ktorý sa inak nemôže zmocniť veci, ako aj na to, aby sa zmocnil cudzej veci.

V súvislosti s nesprávnou právnou kvalifikáciou skutku dovolací súd konštatuje, že skutková veta tak, ako bola ustálená, obsahuje všetky zákonné znaky **trestného činu lúpeže spolupáchatel'stvom podľa § 9 ods. 2, § 234 ods. 1 Trestného zákona,** z ktorého bol obvinený právoplatne uznaný za vinného a jeho konanie bolo správne právne posúdené v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Obvinený Š. G. spolu s obvineným V. H. použili fyzické násilie proti telesnej integrite inej osoby (poškodeného I. P.) v úmysle zmocniť sa cudzej (jeho) veci, ktorej sa aj v konečnom dôsledku zmocnili, a týmto svojím

konaním mu spôsobili škodu vo výške 8 500 Sk.

Vzhľadom na to, že v posudzovanom prípade dovolacie dôvody uplatnené obvineným Š. G. neboli naplnené, najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 8. apríla 2014

JUDr. Emil B d ž o c h , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová